

παρατεταγμένους πιστούς· ἡ σημαυστολόιστος φεγγαβο-
λούσα καὶ βουλευτοφόρος λέμβος πλησιάζει τὰ κράσπεδα
τῆς προκυρταίας καταυγάζουν ἀπὸ τὰς ἐκ πολλῶν ἡμερῶν
περισυλλεγείσας τοιαύτας λαμπάδας. Ὁ βουλευτὴς ἐκπηδᾷ
τῆς λέμβου καὶ ἡ γραυθὴς καὶ ὠχρὰ μορφὴ του, ἐπιστεφο-
μένη ἀπὸ εὐμεγεθέου ψαθίνου πύλου καὶ τὸ εὐμεγεθέστερον
τουρμπάν, περιστοιχίζεται ἀπὸ πεντηκοντάδος φίλων του
καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἐκατοντάδων περιέργων καὶ ἀδιαφό-
ρων, ὡς ἐμέ. Ὁ ὄμιλος ἐξωθεῖται πρὸς τὸ πλησίον ξενοδο-
χείον ἢ «Ἀχαίη», εἰσώθεται ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κ. Ρηγόπουλος
καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνεται εἰς τὸν ἐξώστην ὠχρότερος καὶ
ἀμαυρότερος ἀπὸ τὸ φεγγαβόλημα τῶν ἀπαραιτήτων βεγ-
γαλικῶν. Ὁ ἴδιος προσφωνητὴς τοῦ Δηληγιάννη, συντάκτης
τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὅλων τῶν ὑπὲρ Ρηγो-
πούλου διθυραμβῶν, ἐπιλαμβάνεται ἤδη νὰ προσφωνήσῃ καὶ
αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας(;) νὰ προτείνῃ αὐτῷ
τὸ ὡς εἰ παρῆστη, νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς λογοδοσίαν καὶ
εἰς ἐκθεσιν τοῦ περὶ τῶν δημοτικῶν φρονημάτων του. Βρα-
χναί τινες ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ «ἀκεραίου καὶ πολυτίμου
ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ» παρακολουθοῦσι, ὅστις ἀρχεται:

«Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς
γῆς. Ὁ Λαὸς ἀποτελεῖ τὰς ἀκτίνας τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ
δίσκου. Σὰς συγκαίρω διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἐκά-
ματε εἰς τοὺς διελθόντας ἐνταῦθα συναδέλφους μου... Εἰς
ἐξ αὐτῶν ἔκαμε καὶ ἔρανε εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ συνέδριον...
Ἐργάσθην καὶ ἐγὼ καὶ κατεκεραύνωσα τὴν σπῆταλον καὶ
ὀλεθρίαν κυβέρνησιν, ἥτις μᾶς ἐπέβαλε τοὺς δεινοὺς αὐτοὺς
φόρους. (Παρακολουθοῦν μύδροι κατὰ τῆς Κυβερνήσεως...) Ἐγὼ
τὰ εἶπα του βασιλέως καλὰ, καὶ ἂς λέγουν οἱ μοχλοῦροι
καὶ ἄθλιοι... θὰ σὰς καλέσω μίαν ἡμέραν νὰ σὰς ἐκθέσω
τὰς πράξεις μου καὶ νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν συμφερόντων
καὶ τῶν δεινῶν περιστάσεων τοῦ γένους εἰς τὰς νοσηρὰς αὐ-
τὰς ἡμέρας... Διὰ τὰ δημοτικά θὰ τὰ εἰπῶμεν ἄλλοτε

ὅτε θὰ πραγματευθῶμεν περὶ σπουδαίων ἐπιστημονικῶν
πριγμάτων... Τὸ φρόνημά σας, ὦ συμπολίται μου, εἶναι
ὡς ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει ἀπὸ τὸ Παναχαϊκὸν καὶ δύει...
ποῦ;... Χαίρετε συμπολίται μου, σὰς εὐχαριστῶ καὶ κα-
λὴν νύκτα σας».

Παροδότης

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΕΒΡΟΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 13 Μαΐου

Ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ μεταδώσω ὑμῖν ἰδέαν τινὰ πλήρη
περὶ τοῦ δημιουργήματος τούτου τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου
εἶναι μεγίστη, καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι
δέον νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς οἱ ἐν Ἑλλάδι τὰ κατὰ τὰς
χώρας ταύτας, ὅπου τοιαῦτα συμφέροντα ἡμῶν δικυθεύονται
καθ' ἐκάστην ὁπου τόσαι ἐλπίδες καὶ μονονουχὶ βεβαιότητες
καταντῶσιν οἰοῦναι ὄνειροπολήσεις καὶ πτόθι εὐσεβεῖς, ἀλλ'
ἀναβάλλω τοῦτο εἰς τὸ μετέπειτα, ἀνάγκη ἔχων νὰ γνωρί-
σω ἀσφαλῶς τὴν χώραν, νὰ ἐκτιμήσω ὅσον οἶόν τε ἀλανθά-
στως τὰς ἐπελθούσας, συνεπεία τοῦ νέου καθεστώτος, μετα-
βολὰς, νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Ἀναβάλλων ὅμως τοῦ νὰ ἐπιστείλω ὑμῖν βραδύτερον γε-
νικώτερα τινὰ περὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, νομίζω ὅτι δὲν
εἶναι δίκαιον νὰ στερήσω τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ πληροφориών
τινων περὶ τῶν καθ' ἐκάστην ἐνταῦθα τελουμένων, διότι καὶ
αὗται δύνανται ὁπωσοῦν νὰ φανῶσι χρήσιμοι καὶ ν' ἀποτε-
λίσωσι μέρη τινὰ, ἔστω καὶ ἀσάμαντα, τῆς ὅλης εἰκόνης.

Χθὲς οἱ Βούλγαροι τῆς Τοπαρχίας ἐτέλουν τὴν ἐορτὴν τῶν

σύνης καὶ τῆς ἐπανορθώσεως, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτῶ τοῦτο ἀπὸ
σὰς ἀπεναντίας. Φυλάξετε, κυρία, τὸ μυστικόν σας, φυλά-
ξετε τὸ τρομερὸν τοῦτο οἰκογενειακὸν μυστικόν. Ἡ ἀποκά-
λυψις αὐτοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ θὰ ἡδύνατο νὰ ἔ-
χῃ ὀλεθρίας συνεπείας. Αἱ ὄνειροπολήσεις, θυγατέρες τῆς ἐλ-
πίδος, προσφιλεῖς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἶνε φύλακες τῆς γα-
λήνης τῆς νεότητος· ἂς μὴ θίξωμεν τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς
δεσποινίδος Δεσιμαῖζ.

Ἡ βαρόνη ἐταπείνωσε ὀλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

Ἀνεγνώριζε τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τοῦ Λαγγάρδ καὶ
κατενόει ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς του ἔβαινε πολὺ μακρότερα.

— Λοιπὸν, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, εὕρισκετε
κἀνὲν ἄλλο μέσον;

— Ζητῶ, κύριε. Ἀλλὰ τί νὰ τῆς εἶπω...

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε τῷ ὄντι λεπτότατον.

— Μάλιστα καὶ δυσκολώτατον δι' ἐμέ, ἥτις γνωρίζω
ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

— Νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἀμη-
χανίαν.

— Πῶς;

— Λαμβάνων ἐγὼ αὐτὸς, ἐὰν θέλετε, τὴν συναίνεσιν τῆς
δεσποινίδος Ἐρριέττης.

— Πράξατε, λοιπὸν, πράξατε.

— Τότε, κυρία, εὐαρεστηθῆτε νὰ εἴπετε εἰς τὴν δεσποι-
νίδα Δεσιμαῖζ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ παραστῶ εἰς τὴν συνδιάλεξίν σας;

— Οὐδόλως· προτιμότερον μάλιστα εἶνε ἡ δεσποινίς
Ἐρριέττη καὶ ἐγὼ νὰ εἴμεθα μόνοι.

Ἡ βαρόνη ἐσήμανεν, εἰς δὲ ὑπηρετῆς ἐνεφανίσθη.

— Ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἦνε εἰς τὸν θάλαμόν της, εἶπεν ἡ
κυρία Δαισιμαῖζ, πῆτέ της ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ καταβῇ
ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεῳχθη καὶ ἡ
νεᾶνις εἰσῆλθεν ὠχρὰ, καταβεβλημένη, μὲ ἐρυθροῦ· ἐκ τῶν
δακρύων ὀφθαλμούς. Ἄν καὶ ἐφάνη ἐκπλησσομένη ὡς μὴ
εὕρισκον μόνην τὴν μητέρα της, ἀλλὰ προεχώρησε βρα-
δέως καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ξένον δι' ἐπιχαρίτου τῆς κεφαλῆς
κινήσεως.

— Εἶνε θελκτικὴ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λαγγάρδ, τὸ
δὲ γλυκὺ βλέμμα της ἀντανάκλῃ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυ-
χῆς της.

— Ἐρριέττη, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ, σοὶ παρουσιάζω
τὸν κ. Λαγγάρδ, ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν φίλον μου.

Ἡ νεᾶνις ὑπεκλίθη ἐκ νέου.

— Ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἐπιθυμεῖ νὰ
συνδιαλεχθῇ μίαν στιγμὴν μετὰ σοῦ· ἔχει κάτι νὰ σ' ἐρω-
τήσῃ.

Ἡ Ἐρριέττη ἐστράφη πρὸς τὸν ξένον· ἐκπεπληγμένη.

ἐθνικῶν αὐτῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, ὧτινες, Ἕλληνες ὄντες, ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν, οἱ κηρύξαντες εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστιανισμόν, οἱ θέντες τὰς πρῶτας θάσεις τῆς ἐξημερώσεώς των.

Ἀπὸ πρῶτας πάντες οἱ κώδωνες τοῦ ρωσικοειδοῦς κωδονοστασίου τῆς Παναγίας, ναοὺ ἄλλοτε ἀνέκοντο· εἰς τὴν ἐλληλικὴν κοινότητα τῆς πόλεως ταύτης, ἐκάλουν τοὺς Βουλγάρους εἰς δοξολογίαν, μεθ' ἣν, τῶν μαθητῶν τῶν βουλγαρικῶν σχολείων ἀδόντων ὕμνους καὶ ἡγουμένων, ἡ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐξελθούσα συνοδεία, ἀποτελούμεν ἐκ τοῦ κλήρου, προεξάρχοντος τοῦ μητροπολίτου καὶ τῶν ἀρχῶν, μετέβη εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἀστυνομίας ἐνθα ἐψάλη ὁ ἁγιασμός. Ἄπασα ἡ συνοδεία ἔβαινε ἀσκεπής. Παρὰ τὰς προσδοκίας μου, ἡ ὅλη συνοδεία δὲν ἦτο πολυάριθμος, μόλις δὲ περὶ τοὺς 100 ἢ 150 πολίτας, καὶ οὗτοι ἐκ τῶν κάτω στρωμάτων τῆς κοινωνίας, παρηκολούθουν. Ἡ μουσικὴ, ἐπομένη τῆς εἰκόνος τῶν δύο ἁγίων, ἀνθοστολίστου, ἐπαίανιζε τεμάχια, ἐν οἷς οὐδὲν διέκρινε τὸ βουλγαρικόν.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ πολὺς λαὸς ἐχύθη εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἑβρον καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ *Μαράς* πεδίον, *Γερτί-Καρτάς* — Ἑπτὰ Ἀδελφοί — ὀνομαζόμενον οὕτω ἀπὸ τινος δένδρου γηραιοῦ, εἰς ἐπτὰ μεγάλους κλάδους ἀναπτυσσομένου καὶ ὀνομαστοῦ ἐνταῦθα. Ἑορτὴ λαοῦ, ἥτοι βρῶσις καὶ πόσις διαρκής, χοροὶ κυκλικοὶ ἐν μέσῳ ἔχοντες τὴν βουλγαρικὴν *γκάιδα*. Ἐν κύκλῳ τινὶ τοιούτῳ, ὃν ἔσυρεν ἀξιωματικὸς, παρετήρησα καὶ δεσποινίδας, μαθητρίδας, ὡς εἶπον, τοῦ παρθεναγωγείου καὶ μαθητὰς ἀναμίζ, χορεύοντας μετὰ τοῦ διδασκάλου. Ὡς βλέπετε, πενταετία μόνον ἤρκεσε νὰ διαχύσῃ καὶ ἐνταῦθα τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ κύκλῳ ν' ἀνταλλάσσονται βουλγαρικὰ πυρὰ νεοσῶν βουλγάρων καὶ βουλγαρίδων.

Μέχρι βαθείας νυκτὸς τὰ πλήθη διεσκέδαζον ἐν τῷ *Γράδσκα Γκραντίνα* — Δημαρχικῷ Κήπῳ — ἄλλοτε ποτε τουρ-

κικῷ νεκροταφείῳ, ἐνθα ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἥς ὁ ἀρχιμουσικὸς ἀπετέλει τὸ πρῶν μέλος θιάσου ὀδικοῦ καφφενείου ἐν Ἀθήναις, ἐπαίξε διάφορα τεμάχια. Τὰ βουλγαρικὰ οὐρὰ ἀντήχουν μέχρι καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν ἐορτὴν σημαῖται ἐκυμᾶν ἐν τισὶ τῶν βουλγαρικῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων ἀπὸ πρῶτας.

Πολὺ γίνεται ἀπὸ τινος ἐνταῦθα λόγος περὶ τῆς εἰς Εὐρώπην μεταβάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ. Ἡ Α. Ε. καὶ τὸ παρελθόν ἔτος ἀπεπειράθη νὰ καίῃ τὸ ταξιδίον τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας αὐτῆς, ὅπερ δυστυχῶς δι' αὐτὴν κατέληξεν εἰς μόνην τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, πρὸ πάντων ὅμως ἕνεκα τῆς ἀδιαλείπτως ἀναβαλλομένης ἐπιθυμίας τοῦ Σουλτάνου τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν Ἀλέκον πατᾶν, ἐκρατήθη ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον. Τὸ αὐτὸ ἔχουμεν καὶ ἐφέτος. Ὁ Ἀλέκος πασᾶς ἐρίεται νὰ ἀναπαύσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἡ ἀσχαλὶα ἀδεια δὲν ἔρχεται ἐκ τῆς πρωτευούσης. Βεβαίως ἡ στοργὴ αὕτη κολακεύει τὸν Γενικὸν Διοικητὴν τῆς Τοπαρχίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ταξιδίου εἶνε μεγάλη, ὥστε προβαίνει καὶ μέχρι θυσίας. Κατὰ τὸν Ὀργανικὸν Νόμον, τὸν διέποντα τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς δὲν δύναται νὰ καταλίπῃ τὴν Τοπαρχίαν ἀνευ εἰδικῆς ἀδείας τῆς Πύλης, καὶ ὅμως ὁ πρίγκηψ Βογορίδης λέγεται, εἰπὼν ὅτι καὶ ἀνευ ἀδείας τοῦ σουλτάνου θὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξιδίον του. Ὁρίσθησαν μάλιστα καὶ αἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖαι ἁμαξίαι καὶ οἱ τῆς ὁδοῦ σταθμοὶ, πολλοὶ δὲ προσθέτουσιν ὅτι καὶ τελεία συνεννόησις ἐπῆλθε μετὰ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας, διότι διὰ Σορίας ἡ ὁδοιπορία σχεδιάζεται. Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλα ταῦτα, πολλοὶ εἰσιν οἱ κινῶντες τὴν κεφαλὴν μετὰ δισταγμοῦ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, καίτοι χθὲς ὁ Γενικὸς Διοικητὴς ἐπεσκέφθη τοὺς Γενικοὺς Προξένους, ἀποχαιρετίζων αὐτοὺς. Ἡ ἀπόφασις

— Ἀληθῶς, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κ. Αγγάρδ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω παρ' ὑμῶν μεγίστην τινα χάριν.

— Ὁ κ. Αγγάρδ, προσέθεσεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ, ἔκαμεν ἤδη καὶ εἰς ἐμὲ τὴν αὐτὴν αἴτησιν.

— Ἡ δὲ βαρόνη ὑπέειπε, ὡς πάντοτε, εἰς τὰς ἀγαθὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας τῆς, εὐηρεσθήτω ν' ἀποδεχθῇ ταύτην.

— Ἐρριέττη, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ, σ' ἀφίνω νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ κ. Αγγάρδ, καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὴν ἐξῆλθε τῆς αἵθουσας.

Ἡ Ἐρριέττη ἦτο ἔντρομος, ἡ δὲ ἀνυσυχία τῆς ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, τῇ εἶπεν ὁ κ. Αγγάρδ, ἔχετε θάρρος· εἰσθε ἀνήσυχος, τρέμετε, διατί; Ἡ μήτηρ σᾶς εἶπεν ὅτι εἶμαι φίλος τῆς καὶ ἐπομένως καὶ ἰδικός σας. Μὴ φοβῆσθε λοιπόν, συνέλθετε.

Ἀφ' οὗ ἐκάθισαν, — Τώρα ὑπέλαθεν ὁ κ. Αγγάρδ μέλ-
λομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν ὡς ἀγαθοὶ φίλοι. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μ' ἀκούσητε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἡ μήτηρ σας μοι εἶπε πράγμα τι τὸ ὅποιον, εἰλικρινῶς ὁμολογῶ, μεγίστην μοῦ ἔκαμεν ἐκπληξιν· μοῦ εἶπεν ὅτι θέλετε νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε, νὰ παραιτηθῆτε τοῦ κόσμου καὶ ν' ἀποσυρθῆτε εἰς ἓν μοναστήριον.

— Τοῦτο προτίθεται, κύριε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φρονῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθητε καλῶς. Νεανίς τις, πλουσία καὶ ὥραία, ἔχουσα μητέρα λατρεύουσαν αὐτὴν, ἐνώπιόν της ραδιόν τὸ μέλλον καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς νεότητος, δὲν κλείει τοὺς λαμπροὺς ὀρίζοντας, διὰ νὰ κατακηρυχθῇ εἰς τὰ σκότη τοῦ τάφου. Βεβαίως δὲν εἰσθε κάμμία θεόληπτος καὶ εὐτυχῶς δὲν ζῶμεν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ὁ φαντισμὸς ὥθει εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν πάντοτε φανατικοί, ἐπειδὴ βλέπομεν ἀκόμη καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀφωσιωμένους εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον. Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν. Ἀναντιλέκτως δὲν ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα διὰ νὰ ὑποκλίνωνται μέχρις ἐδάφους ἐνώπιόν του διπνεκῶς προσευχόμενοι! Δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς θυσίας ἀντικειμένους εἰς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους χάριν ἡμῶν συνέστησε, δὲν ζητεῖ νὰ ἐκπληρώσωμεν ἡμεῖς ἄλλην ἀποστολὴν ἢ ἐκείνην τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὴν παντοδυναμίαν του καὶ νὰ τηρῇ τὰς ἐντολάς του, περιπλέον δὲν ζητεῖ παρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος.

Σεῖς, δεσποινίς, σεῖς νὰ κλεισθῆτε εἰς μοναστήριον; Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Δὲν ἐξετάζω τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης ἀποφάσεώς σας· τοῦτο δὲν με ἀφορᾷ. Ἐὰν ὑπάρχῃ μουσικὸν τι ἐν τῇ καρδίᾳ σας, θέλω νὰ τὸ σεβασθῶ, μόνον

αὐτοῦ τοῦ ν' ἀπέλθῃ, χωρὶς τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας, εἶναι ἀμετάτρεπτος.

Ἀπῆλθε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, μεταβαίνοντα εἰς Μόσχαν τριμελὲς ἐπιτροπὴ, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Τζάρου, ἀντιπροσωπεύουσα τοὺς βουλγάρους πατριώτας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἡ τε ἀποστολὴ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ ἡ πλήρης ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐλευθερωτοῦ προσφώνησις, ἣν κομίζει, ἀντίκεινται πρὸς τὸν κείμενον καὶ ἀποτελοῦσι τρανωτάτην περιφρόνησιν πρὸς τὴν Πύλιν. Πλὴν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ καταπῇ καὶ ταύτην, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας κατέπιε μέχρι τοῦδε.

Ἡ στέψις θὰ ἐορτασθῇ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς καὶ ἐνταῦθα. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τετραπῇ πολὺ τὸ σχοιρὶ, πρόκειται νὰ γείνη συνεδρίασις τῶν προϋπόντων, καθ' ἣν θὰ αποφασισθῇ ὅπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ δοθῇ ἐορτὴ ὑπὲρ τῶν κακῶς ἐχόντων οἰκονομικῶν τοῦ Νοσοκομείου, θὰ φωταγωγηθῇ ὁ Δημοκρατικὸς Κῆπος, ἐν ᾧ θὰ παιανίζῃ ἡ μουσικὴ, τῆς εἰς αὐτὸν εἰσόδου ἐπιτρεπομένης ἀντὶ πληρωμῆς. Διὰ τῆς προφάσεως ταύτης, τῆς ὅλως εὐλόγου καὶ χριστιανικῆς, οἱ βούλγαροι πατριῶται θὰ προλάβωσιν πᾶσαν ἐνδεχομένην παράστασιν τῆς Πύλης.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀφίκετο ὁ νέος διερμηνεύς μας κ. Λάμπρος Ἐνυάλης, ἀναλαβὼν ἀμέσως τὰ καθήκοντά του.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

(Συνέχεια ἴδε προγ. φύλλον)

Ἐνθυμεῖται βεβαίως τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο : «Εἰς Φι-

λίππους ὄψει μοι ! » τοῦ Δ. Σαράβα. Ἀφ' ἧς ἐλέχθη. παρήλθε χρόνος πολὺς καὶ ὁ Σαράβας ἐφαίετο ἀδρανῶν, ὁ δὲ κόσμος δικαίως ὑπέθεσεν ὅτι τὸ ρῆμα ἐκεῖνο ἐλέχθη ἐν στιγμῇ παραφροῆς καὶ ἀγανακτικῆς. Ἡπατῶντο ὁμῶς, διότι ὁ εἶπεν δὲν ἔπαυσεν ἐργαζόμενος, καὶ δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐργασθῇ οὐ μόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα νὰ πολεμήτῃ ἀσφαλέστερον τὸν ἀντίπαλόν του, διότι αἱ Καλάμαι ὡς πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας, εἰς ᾗν ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπαρχία Μεσσηνίας, πολὺ δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑποστήριξιν ἢ τὴν καταπολέμησιν μεσσηνίου πολιτευομένου, ὡς ἐννοεῖς.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνον τοῦτον τὸν σκοπὸν ὁ Σαράβας προσπαθῶν νὰ σχηματίσῃ ἐνταῦθα κόμμα. Μετὰ τῶν Καλαμῶν συνδέονται πολλὰ συμφέροντα λακωνικά, διότι ἐκτὸς ἄλλων καὶ πολλοὶ Λάκωνες ὑπάρχουν ἐνταῦθα ἐγκατεστημένοι, ἐπομένως ὁ δυνάμενος νὰ ἔχῃ φίλον τὸν δήμαρχον Καλαμῶν κατὰ πολὺ δύναται νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐν Λακωνίᾳ ἰσχύν του.

Θέλων λοιπὸν ὁ Σαράβας νὰ πολεμήσῃ τὸν Κουμουνδοῦρον ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν Λακωνίᾳ ἐξελέξατο λίαν προσιφῶς τόπον ἐνεργείας τὰς Καλάμας, οὕτω δὲ ἐπιτυχάνων ἐδῶ καὶ ἀμέσως τὸν Κουμουνδοῦρον ἐπολέμει ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ ἐμμέτωπος ἐν Λακωνίᾳ, διότι ἰσχυροποιῶν ἑαυτὸν ἐκεῖ ἡδυνάτει ἅμα τοὺς Μαυρομηγάλας καὶ Καπετανάκιδες, φίλους τοῦ Κουμουνδοῦρου.

Ἡρᾶτο λοιπὸν σχηματίζων κόμμα ἐν Καλάμαις διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κωνσταντίνου, ὅστις καὶ ἐνυμφεύθη ἐνταῦθα, ἀν καὶ ἐκ τῆς ἡλικίας του ἐνομιζέτο ὅτι δὲν ἐσκόπει τοιοῦτον, τὴν θυγατέρα τοῦ ἀποδιώσαντος ταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ Ἀντωνίου Καπετανάκη, οὗτινος ὁ υἱὸς ἔχει ἀρκετὴν ἐνταῦθα ἰσχύν.

Ὡς μέλλων νὰ ζητήσῃ τὴν δημαρχίαν ἐνταῦθα ἐκ μέρους τοῦ κόμματος προωρίσθη ὁ Ξανθὸς Πικουλάκης, νῦν βουλευτὴς Οἰτύλου, ἀλλ' ἐπειδὴ παρακαίρως ἐζήτησε τὴν με-

θὰ σὰς εἶπω, κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑμῶν, αἱ θλίψεις καὶ αἱ ὀδύνη παρέρχονται, αἱ κακαὶ ἀναμνήσεις ἐξαλείφονται· κατὰ τὴν ἡλικίαν σας τέλος, δεσποινίς, δὲν δικαιούται τις νὰ ἀπελπίζηται, οὐδόλως δέ τις εὐαρεστεῖ τὸν Θεὸν ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀνεξάντλητου αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Θὰ σὰς εἶπω πρὸς τούτοις ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐν τῇ κόσμῳ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, αἱ δὲ βουλαὶ αὐτοῦ εἶνε ἀνεξιχνίαστοι. Ἐὰν ἐξεπλάγην μαθὼν ὅτι θέλετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς μιναστήριον, θέλω νὰ σὰς ἐκπλήξω καὶ ἐγὼ λέγων ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὴν κυρίαν νὰ σὰς πείσω νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ σχεδίόν σας τοῦτο.

Ἡ Ἐρριέττη ἔκαμε κινήσιν τινα ζωηρὰς ἐτπλήξεως, ἔπειτα δὲ ἐκίνησε ὀλιθερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀφοῦ ὑπεσχέθην τοῦτο εἰς τὴν μητέρα σας, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐσκέφθη ὅτι μποροῦσα νὰ ἐκτελέσω μετὰ θάρρους καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἔγκλημα εἰς τὴν εὐγνώμονα καρδίαν σας.

Ἡ νεᾶνις παρητήρησε μετὰ προσηλώσεως τὸν κ. Λαγγάρδ, ζητοῦσα νὰ μαυτεύσῃ τί διελογίζετο.

— Ἀκούσατέ μου, δεσποινίς, ἐπεχείρησα ἔργον τι, μὲ τὸ ὅποιον εἶνε συνδεδεμένα ἡθικά συμφέροντα μεγάλης σπουδαιότητος· τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε δυσχερὲς καὶ ἐσχλημάτισα τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἡδυνάμην νὰ τὸ πραγματοποιήσω χωρὶς τὴν συνδρομὴν σας. Ἀρα, εἰς περιερισθῆτε

ἐντὸς μοναστηρίου, δὲν θὰ ἦνε δυνατόν νὰ μοῦ βοηθήσητε, ἐπειδὴ τὸ ἔργον μου εἶνε ἐν καταστάσει σχεδίου καὶ θ' ἀποτύχῃ ἐλπεινότερα. Δὲν ἐπαρκοῦσι τὰ ρηθέντα νὰ σὰς πείσουν νὰ μεταβάλητε ἰδέαν;

— Δὲν θὰ ἐπιτύχητε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη.

— Περιμείνατε, δεσποινίς, περιμείνατε, δὲν ἤξεύρετε ἀκόμη περὶ τίνος πρόκειται. Ἡμέραν τινὰ πρὸ τριῶν ἐτῶν νομίζω, ἀνὴρ τις, εἰς δυστυχῆς, καλούμενος Λυκογιάννης, ἔσσωσε τὴν ζωὴν σας.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ὠχρίασε κινήσεως μετὰ στενοχωρίας.

— Ἐν ὀνόματι λοιπὸν, δεσποινίς, τοῦ σωτῆρός σας, ἐν ὀνόματι τοῦ δυστυχοῦς Λυκογιάννη, ἔρχομαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐσπλαχνίαν σας.

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ πράξω, κύριε;

— Νὰ μοῦ ἀποδείξητε ἐν πρώτοις ὅτι δὲν εἰσθε ἀχάριστος, ἀποδεχομένη νὰ συνεργασθῇτε ὑπὲρ τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον ἐπεχείρησα.

— Τὸ ἔργον τοῦτο, κύριε;

— Εἶνε τὸ ἐξῆς : νὰ ἐξαγάγωμεν τὸν Λυκογιάννην ἐκ τῆς ἀξιοθρηνητοῦ καταστάσεως, εἰς ἣν περιέπεσε, ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀπόκληρον τοῦτον τὸν βαθμὸν, τὸν ὅποιον δικαιούται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, νὰ ἐπανορθώσωμεν τέλος ἀπέναντι τοῦ δυστυχοῦς τὰς ἀδικίας τῆς τύχης.